

[Else-Merete Ross.]

ligger i boligministeriet, som vil kunne få igangsættelsestilladelse. I udvalget vil jeg ligeledes gerne have oplyst, hvilke beregninger der ligger til grund for den fastsatte beløbsramme; ellers er det svært at bedømme, om det er den mest hensigtsmæssige. Det kunne vel også diskuteres, om man af hensyn til boligstandarden ikke hellere skulle vælge 90 m² end 85 m² som den rimelige grænse for de tilladte ca. 611 kr. pr. m². Når man ikke ønsker at give tilladelse til større huse, er det vel særlig, fordi man mener, at arbejdskraften rækker længere, når der kun bygges mindre huse.

Hvis formålet er at få bygget så mange huse som muligt, kunne man så ikke gå en anden vej? Kunne man ikke give fortrinsret til alt byggeri, der kun kræver et vist minimum af arbejdskraft? Er fabriksfremstillede parcelhuse, som nu eksporteres og bl. a. betales i DM, for dyre til at finde afsætning her i landet? De kræver ligesom de såkaldte „hjerterhuse“, hvor køkken og badeværelse indsættes som en færdigmonteret blok, kun kort opførelsestid, hvad sandsynligvis en del andre former for parcelhuse også gør. Gik man den vej, kunne man godt opretholde den ene bremse, den større selvfinansiering, men frigive areal og byggepris og lade opførelsestiden være det afgørende kriterium. Den samme idé måtte kunne gennemføres for etagebyggeriet. Jeg er fuldkommen klar over, at det også er en stærk begrænsning i folks dispositionsret, men det ville fremme konkurrencen om det tidsbesparende og rationelle byggeri og fremme hovedformålet: at få bygget så meget som muligt.

Angående etagebyggeriet har man som bremse brugt en maksimalhusleje pr. m², men, så vidt jeg kan se, ikke nogen begrænsning af, hvor stor lejligheden må være. Jeg har forstået, at det skulle være muligt at bygge forsvarligt inden for beløbsrammen pr. m².

Den anden grænse er kravet om en større selvfinansiering. Også denne bremse er vi indforstået med, og vi er indforstået med, at den gælder for hele landet.

Det foreslås, at låneinstitutterne foreløbig ikke må yde forhøjede lån til parcelhusbyggeriet mod garanti fra forsikringsselska-

berne. For at bedømme, hvor meget det betyder, og hvor nødvendig denne foranstaltning er, vil jeg gerne have oplyst, i hvor stor udstrækning forsikringsselskabernes garanti hidtil har været benyttet. Indtil jeg har den oplysning, må jeg tage forbehold over for ændringen af § 6.

Vi finder det rimeligt, at personer, der har gennemført en regelmæssig opsparing, kan få en ret eller en fortrinsret til en bolig. Især unge kunne vel stimuleres til en opsparing, når den blev kædet sammen med boligmæssige formål. Jeg håber dog, at det udvalg, der er nedsat for at finde frem til formerne for denne opsparing, vil tænke også på de mennesker, der ikke har en mulighed for opsparing. Det ligger meget forskelligt med de unge menneskers opsparing, der er under uddannelse; mange må sætte deres penge i egen uddannelse i stedet for på en boligkonto. Jeg håber, man vil finde frem til en smidig ordning, der tager tilbørligt hensyn til den individuelle opsparingsmulighed.

Den højtærede minister nævner de dårligt stillede familier med børn, og at der nu tages hensyn til de mindstbemidlede befolkningsgrupper ved en ændring af § 105, hvorefter hver tiende ledig lejlighed i det sociale byggeri fortrinsvis skal stilles til rådighed for mindstbemidlede. I 1958-loven blev statsstøtten til byggeri for mindstbemidlede udvidet fra 350 lejligheder til 2.000. Jeg er ikke klar over, om dette tal dækkede det faktiske behov; og jeg er heller ikke klar over, om det vil dække den mindstbemidlede befolkningsgruppes behov, at en tiendedel af ledige lejligheder i det sociale byggeri nu fortrinsvis skal tildeles dem. Denne gruppe omfatter vel relativt mange af dem, der lider af virkelig bolignød, og som jeg mener vi har en pligt til særlig at hjælpe.

Før jeg slår mig til tåls med de omtalte 10 pct., vil jeg gerne have nogle tal, som klargør, om denne foranstaltning er tilstrækkelig. Jeg har hørt, at mange familier, bl. a. de mindstbemidlede, trods huslejetilskud og boligindskud i de sociale bolig-selskaber måtte af med 40 pct. af deres indtægt i husleje; og det var de forståeligt nok ikke i stand til. Boligministeren taler om den sociale linje, der skal fastholdes i